

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1606/2015
20.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Р.Ј. из В.Б., чији је пуномоћник Р.С., адвокат из К., против туженог Привредног друштва за производњу, промет и услуге Т.С. д.о.о. из В.Б., кога заступа Р.К., адвокат из В.Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнади штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1606/14 од 17.04.2015. године, у седници одржаној 20.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1606/14 од 17.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 540/13 од 26.11.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду и престанку радног односа тужиоца код туженог. Ставом другим изреке, одбачен је као неуредан тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду штете у висини од 18 зарада, коју би тужилац остварио да ради код истог послодавца са законском затезном каматом од дана пресуђења. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од по 8.000,00 динара месечно са законском затезном каматом на сваки месец појединачно. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у делу захтева којим је тражио да се обавезе тужени да врати уредно попуњену радну књижицу повучена. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати 54.778,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.08.2011. године до исплате као неоснован. Ставом шестим изреке, одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1606/14 од 17.04.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и петом изреке. Укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак у укинута делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је ступио на рад код туженог 01.09.2005. године на пословима на стругу, у складу са својом стручном спремом. Све до 01.09.2009. године радио је без закљученог писаног уговора. Тада је са туженим закључио уговор о раду. Тужени је 14.07.2011. године саопштио тужиоцу усмено да више не долази на посао јер је добио отказ. Тужилац је поднео тужбу ради поништаја усменог отказа 11.08.2011. године, али је тужени у току поступка 31.08.2011. године донео и истог дана тужиоцу уручио решење о отказу уговора о раду према ком се радни однос тужиоца окончава 31.08.2011. године. Истог дана тужиоцу је уручена и уредно попуњена радна књижица као и примерак уговора о раду у коме није наведен износ месечне зараде. Према потврди о заради тужилац је код туженог остварио зараду у периоду од марта 2011. до августа 2011. године од 22.000,00 динара месечно, а према налазу и мишљењу вештака економске струке суд је утврдио да је тужено предузеће исплаћивало тужиоцу бруто зараду у складу са наведеном потврдом у износу од 22.000,00 динара за цео спорни период, обрачунавало и исплаћивало доприносе за ПИО у висини утврђеним важећим нормативним актима за цео спорни период обрачунавајући нето зараду за тужиоца у износу од 16.208,48 динара вршећи и обуставе из нето зараде тужиоца за самодоприносе у висини од 3%. Према изводу из АПР тужено предузеће за 2010, 2011. и 2012. годину је имало позитиван биланс пословања. Однос између тужиоца и туженог су се пореметили због проблема у раду и због тога што тужени тужиоцу није исплатио отпремнину.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду тужиоцу.

Тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 9 Закона о раду. Да би отказ из овог разлога био законит потребно је да је код послодавца дошло до технолошких, економских или организационих промена услед којих је престала потреба за обављањем одређеног посла или је дошло до смањења обима посла (члан 179. став 1. тачка 9. ЗОР) и да је послодавац пре отказа уговора о раду запосленом исплатио отпремнину (члан 158. став 1. Закона о раду).

У поступку пред нижестепеним судовима утврђено је да је тужено предузеће у току 2010, 2011. и 2012. године пословало са позитивним билансом и да није дошло до смањења обима посла, због чега и није било услова да се тужиоцу откаже уговор на основу цитиране законске одредбе. Поред тога,

- 3 -

утврђено је да тужени није исплатио тужиоцу отпремнину, што је неопходан услов при доношењу решења о отказу тужиоцу као технолошком вишку. Из ових разлога, правилно су нижестепени судови закључили да је решење о отказу незаконито.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**